

Čára Fuk a vraždící kredenc

Eliška Pavlásková

„Tvář ti kvete modravými květy,“ upozornil Lumír Čáru. „Neměl bys okusovat inkoustovou tužku.“

„Omlouvám se,“ zamumlal Hubert Fuk zvaný Čára a odložil tužku zpět do mosazného květináče, který v jejich kanceláři zastával místo kalíšku na psací potřeby. Čára sám byl mladý muž štíhlé, až vychrtlé postavy, s oříškově hnědými vlasy, které dokázaly dát do zubů libovolnému hřebenu. Teď však vypadaly – stejně jako jejich majitel – poněkud sklesle. Čára se živil jako kouzelnický soukromý detektiv a toto povolání se poslední dobou nezdálo být zrovna lukrativní.

Lumír svěsil růžky. Věděl, že srdce jeho partnera a přítele tíží smutek. Byl to však lidský smutek, který hlemýžď jen těžko mohl pochopit. Jeho samotného dokázalo potěšit letošní krásné jaro, plné mírného slunce a krátkých deštíků, které dávaly růst chutným rostlinám. Lidé však k životu potřebují víc než jen hezké počasí a pampeliškové listí.

Kancelář, kterou sdíleli a která byla zároveň i Čárovým domovem, představovala v poměru k Čárově velikosti nevidaně velkou ulitu. Šnek však tušil, že lidská bytost ji považuje za stísněnou. Neustále se dožadoval oken.

„Takhle už to nejde dál,“ prohlásil náhle Čára a rozhodně zabouchl účetní knihu. „Nehodlám přijít o střechu nad hlavou. Musím si najít jiné zaměstnání.“

„Co bys chtěl dělat?“

„Máš pravdu, nic neumím,“ potřásl Čára hlavou.

„Zadrž proud sebestylnosti,“ napomenul ho Lumír. „Tvé detektivní schopnosti jsou nadprůměrné. Obávám se jen, že jsme naše služby nedostatečně inzerovali.“

„To se bohužel obáváš pozdě,“ zavrčel Čára. „Teď už s tím nic neuděláme. Snad leda by někdo zaťukal právě...“

Přesně v ten moment se ozvalo rozhodné zaklepaní. Čára udiveně zamrkal.

„Dále,“ vyzval návštěvníka.

Do kanceláře vešel obtloustlý muž v nejlepších letech v na míru střiženém trojdílném obleku. Z kapsičky mu vykukoval zlatý řetízek od hodinek. Čára dal Lumírovi několik lekcí z pozorování lidí a na jejich základě teď šnek usoudil, že se jedná o nadmíru vhodného zákazníka.

„Dobrý den přeji, jsem továrník Skalský,“ představil se muž. „Velice rád bych se setkal s detektivem Hubertem Fukem.“

„Vítám vás,“ rozzářil se Čára. „Čím mohu posloužit?“

„Jste snad přímo pan Fuk?“ zeptal se továrník.

„Jistě, promiňte,“ zakoktal se Čára. „Čára Fuk k vašim službám.“

Detektiv se zhostil svých povinností jen s nepatrným zpožděním. Nabídl továrníkovi židli, čaj, máslové sušenky a hlavně profesionální zájem. Lumír to připisoval svému dobrému vlivu.

„Jsem nucen vyhledat vaši pomoc, pane Fuku,“ začal továrník, „protože jsem se ocitl ve víru nadmíru podivných událostí. Již jsem se obrátil i na policii, ale obávám se, že se nejednalo o správnou volbu.“

„Pražské četnictvo je velice schopné,“ ujistil ho Čára, přestože podobné prohlášení výrazně odporovalo jeho zájmům. Zároveň však vytáhl malý poznámkový notýsek, který byl pozoruhodný tím, že v něm nikdy nedocházely listy, a začal si dělat poznámky.

„To jistě,“ povzdechl si továrník. „Bohužel však ne v tomto případě. Ale zřejmě bych měl začít hezky popořadě. Žiji ve velice pohodlné dejvické vile a až donedávna jsme se tam já, má dcera i naše služebnictvo cítili v bezpečí. Před dvěma týdny se však stala velice nepříjemná věc. Znenadání se ztratil můj věrný komorník. Jednoho dne ráno prostě zmizel. Samozřejmě jsem to hned nahlásil na policii. Ferdinand byl můj dlouholetý a spolehlivý zaměstnanec. Hluboce jsem se o něj strchoval. Četnictvo se však doslova upjalo na představu, že mne Ferdinand pouze okradl a následně s lupem zmizel.“

„A ztratilo se snad z vašeho domu něco?“ zeptal se Čára.

„Je pravda, že nemůžeme najít tatínkovu sbírku dýmek,“ potřásl továrník hlavou. „Ale to rozhodně nic neznamená. Po otcově smrti se na ni jaksi pozapomnělo a jsem přesvědčen, že jsme ji jen někam založili. Chápejte – znám Ferdinanda půl života. Je to spolehlivý muž, nepije, nekouří, jeho jedinou vášní je meteorologie... Já prostě nemohu s policií souhlasit.“

„Takže vy si přejete, abych komorníka vypátral?“

„Kdyby šlo jen o Ferdinanda. Uběhlo sotva pár dnů a pro změnu se ztratila služebná – takové mladé a veselé děvče – zmizela jak pára nad hrncem. Ještě večer ji kuchařka vyplísnila za nedbale vytřenou podlahu a ráno už po ní nezbyla ani stopa. Samozřejmě jsem to opět ohlásil na policejní stanici. Musím přiznat, že tentokrát mi četníci věnovali náležitou pozornost. Prozkoumali pokoj i majetek toho nešťastného děvčete a promluvili si i s ostatními členy domácnosti. Mezi čtyřma očima mi však sdělili, že dívčina zřejmě jednoduše utekla a nejspíš se za pár týdnů nebo měsíců vynoří někde u příbuzných. Uznali, že se jedná o velice nepříjemnou událost, ale údajně je to běžné. Zbytečně se prý strachují.“

Pro mě to však bylo jen potvrzením, že se v mém domě děje něco nekalého. Nezbyvá mi než předpokládat, že se oba stali obětí nějakého podlého útoku, nebo snad...“

Továrník ztišil hlas.

„... temného kouzla.“

„Je vaše domácnost kouzelnická?“ zeptal se Čára. Sám nebyl nijak vynikajícím čarodějem, ale dokázal velice dobře zužitkovat znalosti magie při řešení zapeklitých případů. Navíc byl – alespoň pokud mu bylo známo – i jediným českým soukromým detektivem obeznámeným s magickým prostředím.

„To ne,“ zavrtěl hlavou továrník. „Můj strýček se však přiženil do kouzelnické rodiny a díky němu jsem povšechně obeznámen s existencí nadpřirozena. Proto jsem se také obrátil právě na vás. Potřebuji někoho, kdo ví, že jsou věci mezi nebem a zemí, a umí s nimi zacházet.“

„Pak jste na správném místě. Rád váš případ přijmu, ale jak jistě tušíte, budu se potřebovat seznámit s místem činu. Mohl bych co nejdříve – nejlépe zítra – navštívit váš dům?“

„Ale samozřejmě,“ rozzářil se továrník. „Rád vás uvítám.“

„Nerad předjímám situaci, ale pokud bychom se chystali k delší spolupráci, bylo by možné, abych pracoval inkognito? Tento postup se mi již osvědčil,“ navrhl Čára.

Popravdě řečeno to od něj bylo docela odvážné, protože v převleku pracoval zatím jen jednou. Na druhou stranu ale byla práce v přestrojení jedním z umění, ve kterých klan šnečích ninjů cvičil své mladé, a Lumír mu tak mohl poskytnout cenné rady.

„Snad byste se mohl vydávat za komorníka. Ferdinand ještě nebyl nahrazen,“ zamyslel se továrník.

„Ale to je skvělý nápad,“ zaradoval se Čára. „Hned bych měl lepší přístup ke všem ve vaší domácnosti.“

Lumír bohužel netušil, co to ten komorník vlastně je. Avšak v rámci výcviku dokázal za pomoci několika dřívek a provázku vytvořit poměrně uspokojivý kostým rejska, což pro hlemýždě rozhodně nebylo jednoduché. Nepředpokládal tedy, že by ho nějaký komorník dokázal přivést do rozpaků.

„Ano, asi by to bylo rozumné,“ souhlasil továrník. „Budu vás tedy čekat hned ráno, pokud je to jen trochu možné.“

Ke dveřím dejvické vily Lumír dorazil v Čárově kapse. Díky vystrčenému růžku však mohl snadno pozorovat čistě obílenou budovu s modrými parapety. Čára rázně zaklepal.

„Očekával jsem, že dorazíte ráno,“ vykoukl továrník. V jeho hlase zazněla stopa nespokojenosti.

Čára provinile sklopil oči. Měl dost rozumu na to, aby se nesnažil vysvětlovat, že on považuje desátou hodinu za opravdu brzké ráno.

„Měl jsem neodkladné povinnosti,“ řekl. Lumír moc dobře věděl, že detektiv považuje řádný spánek za naprosto nutnou podmínku pro vykonávání svého povolání. Často tvrdil, že se s ním mozek před desátou prostě odmítá bavit, takže své prohlášení nejspíš ani nepovažoval za lež.

„Nic se neděje,“ uklidnil ho továrník. „Pojďte dál. Nechal jsem vám připravit pokoj. Je to jen takový kumbál, ale světlý, dobře větraný a pohodlně vybavený.“

„Měl bych jen jednu prosbu,“ sáhl Čára do kapsy a vytáhl Lumíra, který se bleskurychle stáhl do domečku. „Přivedl jsem s sebou i svého domácího mazlíčka, bohužel se o něj nemá kdo postarat. Myslíte, že by se pro něj našlo místo?“

„To je hlemýždě?“ podivil se továrník. „Asi jsem měl předpokládat, že někdo, kdo je detektiv a zároveň kouzelník, bude výstřední. Myslím, že by se mu mohlo líbit v zimní zahradě. Je to moc pěkný prosklený prostor plný zeleně. Pro šneka ideální. Dokonce i akvárium se snad najde.“

„Na listech sráží se rosa a její kapky protínají vzduch jako stříbrné šípy,“ prohlásil Lumír a rozhlédl se po zimní zahradě. „Němně já nesouhlasím s tím, abych byl ubytován takto ponižujícím způsobem.“

„Ale no tak,“ konejšil ho Čára. „Sám víš nejlépe, jak je pro mě důležité, abys tajně vyslechl, co se v domě děje. Vážím si tvých rad, ale v tuhle chvíli bude výhodnější, když rozdělíme své síly.“

Lumír se mírně zatahl do ulity na znamení nesouhlasu, ale přestože mu nebylo jasné, co by tak asi mohl vypátrat ve skleněné krabici, dál neprotestoval. Připomněl si ctnost trpělivého snášení ran osudu.

„Zítřka se pokusím přesunout akvárium do jiné místnosti,“ navrhl Čára. „Budeš mít příležitost vyslechnout hodně užitečných věcí.“

„To rozhodně,“ zamumlal Lumír.

Jeho dočasný domov byl z estetického hlediska celkem uspokojivý. Akvarijské sklo bylo sice zamžené, ale přesto dobře viděl do místnosti plné nejrůznějších květin. Záplavu zeleně narušovala jen otrískaná kredenc, která už očividně měla své nejlepší časy za sebou.

„Co budeš dělat ty?“ zeptal se Čára a dal si záležet na tom, aby jeho hlas zněl patřičně vyčítavě.

„Nevím,“ pokrčil detektiv rameny. „Nejspíš se projdu po domě a zjistím, kde co je. Vsadím se, že služebnictvo bude vědět věci, které nám továrník neřekl.“

Lumír měl sto chutí odseknout něco nepříjemného, ale pak si vzpomněl na svůj výcvik – cesta hněvu není cestou válečníka. Přátelsky Čárovi pokynul růžkem. „Ať opatrnost vstupuje do dveří před tebou a štěstí sleduje tvé kroky,“ popřál mu.

„Díky,“ usmál se Čára a vzápětí zmizel v hlubinách vily.

Lumír se uchýlil do své ulity, aby se věnoval meditaci. Nebylo mu však přáno nalézt klid. Do zahrady vstoupily dvě lidské bytosti a vyrušily ho hlasitým hovorem.

„Ten nový komorník je ale švihák, vidíte,“ prohlásila ta, o které si byl Lumír skoro jist, že se jedná o mládě ženského pohlaví.

„Ale slečno Sylvo,“ zhrzla se druhá a začala zalévat rostliny, „takhle byste neměla mluvit.“

„Ida se o chlapcích bavila ráda,“ odporovala slečna a posadila se.

„Z Idy se vyklubala nezodpovědná holka, která zmizela uprostřed noci. Její nevychovanost je ostuda pro nás všechny.“

„I pro mě?“

„Ale slečno Sylvo, myslela jsem jen nás, služebnictvo. Neměli jsme takovou mezi sebou vůbec trpět. A to už vůbec nemluvíme o tom, že jsem dávno měla začít s obědem a místo toho musím dělat její práci.“

„Tatínek si nemyslí, že utekla,“ zamyslela se slečna a zhoupala se na židli tak prudce, až v dlaždičkách zapraskalo.

„Slečno, víte, že se na židli nemáte houpat,“ napomenula ji kuchařka. „Váš pan otec je laskavý pán, který vidí v lidech jen to dobré.“

„A co Ferdinand? Přece si nemyslíš, že i ten utekl?“

„Ten?“ kuchařka se usklíbila a pak se s heknutím shýbla, aby smetla ze země trochu rozsypané hlíny. „Poslední dobou to s ním šilo. Pořád mluvil jen o tom svém počasí. Slečno, pamatujte si, pánové v určitým věku začnou být neukázněný jako děti a udělají cokoli, aby si splnili svoje... A co má být tohle?“ zarazila se a vrhla velice nesouhlasný pohled na Lumírovo akvárium.

„Jé, šneček,“ zaradovala se dívka a přiběhla k Lumírovi. „Kdepak ses tu vzal?“

Lumír nepovažoval za vhodné odpovědět. Nehodlal jen tak porušit své inkognito. Plně vycvičený šnečí ninja by jistě vyvolal příliš mnoho otázek.

„Posolit takovou potvoru,“ prohlásila znechuceně kuchařka a Lumír se otrásl, jako by na něj sáhla smrt. „Pojďte, slečinko. Ještě vás

to oslizne.“

Odešly a zanechaly Lumíra neradostným úvahám o příliš dobrém továrníkově srdci, které možná odmítá uvěřit očividné pravdě.

Ani Čára ze svého průzkumu nepřinesl dobré zprávy. Ve vile kromě kuchařky a slečny Sylvy přebývala ještě vychovatelka, přísná žena, která Čáru poctila okamžitou nedůvěrou, a udřený nemluvný zahradník. Ani jeden z nich příliš nepochyboval o tom, že důvodem Idina zmizení byla bujnost mládí a Ferdinanda odlákala krize středního věku. Rozhovor, který vyslechl Lumír, tyto domněnky jen potvrzoval.

„Prozkoumal jsem i komorníkův pokoj,“ řekl Čára. „Chybí v něm toaletní potřeby a spodní prádlo. Ovšem na stojanu visí buřinka a muž jeho postavení by jistě bez řádné pokrývky hlavy nikam neodcestoval.“

„Nemusí to být jeho jediný klobouk. Také se mohl chystat někam, kde je větrno,“ podotkl Lumír. „Pojďme se podívat ještě ke služce. Třeba se nám něco objasní tam.“

Pokoj, který kuchařka obývala společně se služebnou, se choulil až nahoře pod střechou. Světlo dovnitř vnikalo jen uzounkým vikýřem. Nikdo se tedy nemohl divit, že na každém nočním stolku stála lampička vybavená silnou žárovkou. Jen na jedné z nich se však okolo vypínače již stačila usadit vrstva prachu.

„Chm, chm,“ odkašlal si Čára a předvedl složité gesto levou rukou, které Lumírovi napovědělo, že se chystá použít magii.

„Dobré dopoledne, milá lampičko,“ pozdravil čaroděj.

Lampička mírně natočila stínítko a opatrně blikla.

„Že jsem tak smělý, byla byste tak laskava a zodpověděla mi několik otázek týkajících se vaší paní?“

Přikývla.

„Jste si vědoma toho, že již před několika dny opustila domácnost?“

„To není pravda,“ zaskřípala lampička. „Neopustila by mě. Každý večer si společně čteme módní časopisy.“

„To musí být jistě neobyčejně uspokojivé, ale přesto... jste si jistá, že ji od těchto radovánek nemohlo něco odlákat?“

„Nikdy by neodešla dobrovolně,“ skřípla lampička. „A všimněte si, že tu zůstaly i její zbrusu nové botky. Ty by tu jisto jistě nenechala.“

Po tomto jednoznačném prohlášení nezbylo Čárovi než poděkovat za ochotu. Lumír se ještě ponořil do prachové džungle pod postelí, ale nalezl jen zatoulaný knoflík. Bylo jasné, že tady už žádné další stopy nejsou.

„Nezdá se mi, že by se cokoli objasnilo,“ prohlásil Čára, jakmile se vrátili do zimní zahrady.

„Ne?“ Lumír překvapeně zamrkal. „Musíme se přece vydat po komorníkových stopách. On je naším jediným vodítkem. Ani nevíme, jestli má služka s případem nějakou souvislost. Osvětlovací těleso nepovažuji za důvěryhodného svědka.“

„Nemyslím si,“ oponoval mu Čára. „Měli bychom se ujistit, že se v domě neděje něco nebezpečného.“

„Nevím, proč se tolik soustředíš na pátrání v domě. Nemáme dokonce ani jistotu, že služka zmizela přímo odsud.“

„Já nevím,“ potřásl hlavou Čára, „jestli nedáš jinak, můžeme vyrazit za komorníkem, ale raději bych tu ještě pár dní zůstal.“

Lumír vztekle stiskl radulu. Tohle bylo pro Čáru typické. Vždy volil jednodušší cestu.

„Mluví z tebe jen touha po penězích,“ obvinil ho. „Oba jsme si potvrdili, že služebnictvo bez výjimky věří v policejní verzi. Je jen krajně nepravděpodobné, že by se tu dělo něco podivného. Měli bychom pátrat mimo dům, ale tobě se líbí, že pobíráš dvojitý plat. Je to prospěchářské a nečestné.“

Čára se zakabonil. Lumírova slova mu rozhodně nebyla po chuti.

„Ta tvoje věčná čest,“ zavrčel. „Přiznávám, je skoro jisté, že komorník i služka jednoduše vzali dráhu, ale pořád mám takový divný pocit.“

Lumír zpozorněl. Už se naučil, že Čárovým tušením je radno věřit.

„Prostě bych si jen rád ověřil, že je tu opravdu všechno v pořádku,“ pokrčil rameny Čára. „Samozřejmě jsem se těšil, že pro jednou zase budu při penězích, ale v tuhle chvíli bych si připadal, jako že utíkám od rozdělaného případu. Navíc továrník tvrdí, že po nich pátrá policie, budeme určitě užitečnější tady.“

„Dobrá, jak chceš,“ ustoupil ninja. „Zůstaneme ještě pár dní. Ale jestliže továrníkovi zalžeš, vykonáš rituální očištnou pouť. Rozhodně ti to prospěje.“

Pro šneka Lumírova klanu byla zbabělost největším hříchem. Čelil nebezpečí zpřímá a strach ho nemohl ochromit. Snad jen soli se bál. Následující noc však měla jeho zšnečilost podrobit testu.

Za velkými skleněnými tabulemi se pomalu stmívalo a rostliny začaly uzavírat květy. I ruch v domě postupně umlkal. Když se Lumír řádně zaposlouchal, mohl sem tam zaslechnout vzdálené houkání vlaku, ale jinak se na vilu sneslo noční ticho.

Už už se chystal uvelebit ve své ulitě, když tu najednou...

Klap.

Klap.

Zvědavě vystrčil oko.

Na kachličkové podlaze se převalovaly chumáče mlhy.

„Pomozte,“ zasténal vzdálený hlásek.

Neváhal ani vteřinu. Byl vycvičen v sedmi zjevných a devíti tajných uměních. Napnul všechny své síly a přísál nohu ke sklu.

„Pomóc,“ ozvalo se znovu.

Kredenc stojící u zdi se otrásla. Klíčovými dírkami v jejích šuplicích pronikalo oslňující světlo.

Klap.

Klap.

Klap. Klap. Klap.

Jeden ze šuplíků se pootevřel.

Lumír neváhal a skočil.

Ještě za letu se ladně schoulil do ulity. Zapraskala, ale uhličitán vápenatý nezklamal. Ochránil Lumíra před pádem.

Obezřetně vystrčil růžek.

Ucítil nesnesitelný zápach.

„Pomoc,“ zaslechl ještě jednou a vzápětí – omámen plynem – ztratil vědomí.

~

Kolem se rozléhalo dunění vzdálených bubnů a ve vzduchu byl cítit popel. Lumír se pomalu probíral. Jakmile vystrčil hlavu z domečku, zjistil, že leží v Čárově dlani. Detektiv drmolil zaklínadla a klepal mu na ulitu stříbrnou vidličkou.

„Jsem v pořádku,“ zamumlal šnek. „Schovej ten prokletý nástroj, nerad bych tě začal podezřívát, že mě hodláš sníst.“

„Díky bohu,“ oddechl si Čára a svěsil vidličku. „Měl jsem příšerný strach.“

„Nezasloužím si tvé obavy, příteli,“ prohlásil Lumír zkroušeně. „Mýlil jsem se, když jsem tě podezíral z hamižnosti. Dal jsem přednost rozumu před srdcem, které svědčilo ve tvůj prospěch, a nyní se ukázalo, že stálo na straně pravdy. Odpuť mi, prosím.“

Čára ho jemně položil do jednoho z větších květináčů.

„Kdepak,“ zasmál se. „Měl jsi pravdu, šlo mi hlavně o peníze, ale jsem rád, že se tady přece jen něco děje a tvoje čest může zůstat bez poskvrny. Vzpomínám si, že na minulé rituální pouti jsem chytil osklivou rýmu. Ale teď už mi honem řekni, co se, u Libušiných vousů, v noci stalo.“

Lumír mu střízlivými slovy vylíčil strašidelnou příhodu. Čára si pozorně dělal poznámky do svého nekonečného notýsku.

„Jaký odstín mělo to světlo?“ zeptal se pro upřesnění.

Lumír se zamyslel.

„Mělo barvu letní oblohy pozorované skrze číši naplněnou vodou stékající z bílých vrcholků nebetyčných hor,“ odpověděl. „Ale uvědom si, že můj druh není schopen rozlišovat barvy.“

Čára zvedl obočí a udělal si další poznámku.

„A ten hlas? Zněl lidsky?“

„Ano,“ přikývl Lumír.

„Muž nebo žena?“

Lumír ho zpražil pohledem. „Víš, že jen stěží vnímám ty bezvýznamné rozdíly, kterými se vaše pohlaví od sebe liší.“

„Ale tuhle ti to už tak pěkně šlo,“ zesmutněl Čára, protože nedávno pro Lumíra připravil celou řadu cvičení, která ho měla naučit poznat muže od ženy.

„Byl to jen vzdálený hlásek,“ připustil Lumír. „Sotva jsem rozeznal slova.“

„Nevadí,“ usmál se Čára. „Myslím, že za jednu noc jsme toho zjistili až až.“

Teprve teď si Lumír všiml, že venku se rozednívá a zimní zahrada je osvětlena jen petrolejovou lampou, kterou sem zřejmě přinesl Čára.

„Přivstal sis,“ podotkl.

„Chtěl jsem s tebou mluvit, než všichni vstanou.“

„To byla moudrá úvaha,“ pochválil ho Lumír. „A navíc mi zřejmě zachránila život. Ale o čem jsi se mnou chtěl hovořit?“

„Myslel jsem, že by bylo rozumné poradit se, jak pokračovat.“

„To se myslím vyjasnilo. Je třeba sledovat kredenc.“

„Souhlasím,“ přikývl Čára. Ale teď už bych se měl jít věnovat komornickým povinnostem, můžu tě tu nechat samotného? Jsi v pořádku?“

Lumíra bolela celé nervová soustava a cítil každíčký kousek těla. Přesto ale přikývl. Trochu toho nepohodlí zvládne.

~

Dřevo ztvrdlé během času a zocelené rukou tesařovou voní pomalými dny, ale nezastaví soustředěnou mysl, pomyslel si Lumír. Nehodlal odpočívat. Musel prozkoumat ten zlověstný kus nábytku. Sliz klouzal hůře než jindy. Přičítal to noční otravě plynem. Třas v útrobním vaku však byl jasnou známkou strachu. Zocelil však svou nervovou soustavu a srdnatě překonával jednu dlaždici za druhou.

Zdálky i blízka se jednalo o zcela obyčejnou skříň. Dokonce ani nevypadala starožitně. Lak zašlý a oprýskaný, ale rozhodně v něm nebyly vyryty runové obrazce ani kabalistické symboly.

Jakmile se Lumír dostal dostatečně blízko, zjistil, že postranní stěnu kredence obývá početná kolonie červotočů. To vysvětlovalo, proč byl tento kus nábytku vyříván do zimní zahrady. Někdo chtěl dřevokazným zvířátkům zabránit v šíření.

Vnější prohlídka nepřinesla žádné nové informace. Nezbyvalo než nahlédnout dovnitř. Vypáčil dvířka a vplazil se do zatuchlé temnoty uvnitř.

Záhy se v šeru rozkoukal, ale nebylo mu to nic platné. Stála tu jen dlouhá řada květináčů a dalších zahradnických nezbytností. V koutě se krčilo klubko pracovních rukavic. Snad jen zahradní nůžky vypadaly ostře a nebezpečně.

„Lumíre, měl jsi na mě počkat,“ ozval se Čárův hlas a dvířka se rozlétla dokořán.

„Nemám strach ze staré skříně,“ zamračil se Lumír, i když v nejzazším koutku ulity byl rád, že detektiva vidí.

Čára obrátil oči v sloup.

„Vím, že nemáš strach. Ale proti magii ti je odvaha houby platná. Tohle chce odborníka.“

Uchopil Lumíra za ulitu a opatrně ho odlepil od vnitřní strany dvířek kredence. Kohokoli jiného by za toto ponižující zacházení hlemýžď kruté ztrestal. Čára si však vysloužil jeho důvěru.

Detektiv ho odložil na zem, sehnul se k nábytku a opatrně ho začal prozkoumávat. Na pomoc si vzal velkou lupu, malé kladívko a stetoskop. Pečlivě dřevo proklepal a naslouchal ozvěně. Potom rozložil na dlaždičkách všechno zahradnické harampádí a jeden po druhém předměty řádně ohledal. Otevřel i šuplíky (na rozdíl od dvířek nebyly zamčené a vzhledem ke stáří kredence se otevíraly až podezřele snadno), ale našel v nich jen pár pavučin a jednoho vyděšeného brouka.

Lumír jeho počínání se zájmem sledoval a snažil se podle svých sil pomoci. Skříň se v noci stala jeho nepřítelem a nepřátele je třeba důkladně poznat.

„Už mě nic dalšího nenapadá,“ podrbl se Čára ve vlasech. „Zkusil jsem všechno, co znám, ale nenašel jsem žádnou kletbu, žádného nepokojného ducha ani ozvěny hrůzyplné historie.“

„To není dobré,“ zachmuřil se Lumír. „Nedostává se nám stop.“

„Co naděláme,“ pokrčil rameny Čára a začal skládat věci zpět do poliček. „Můžeme být rádi, že se kredenc prozradila. Ono to ostatní už nějak vyplyne.“

„Vyplyne?“ kdyby měl Lumír obočí, tázavě by ho zvedl. „Tak mluví detektiv? Je třeba sledovat stopy, dedukovat z náznaků a nacházet souvislosti tam, kde je jiní nevidí.“

„Měl bych tě přestěhovat do jiné místnosti,“ prohlásil Čára, který měl ve zvyku čas od času některá Lumírova prohlášení ignorovat.

„Nelíbí se mi, že bys tu měl zůstat sám s kredencí, o které nevíme nic víc než to, že je nebezpečná.“

„Odmítám se děsit nábytku,“ prohlásil Lumír.

„Chceš ji sledovat, co? Každopádně nejde jen o tvoje bezpečí. Ještě se mi nepovedlo získat si plnou důvěru služebnictva a je možné, že přede mnou něco tají. Potřebujeme vědět, co si povídají za mými zády.“

„Jak chceš,“ přikývl Lumír, který cítil, že oponovat by bylo dětinské a nedůstojné. „Budu tvýma ušima.“

Temnota s příchutí kovu rezonovala unavenými hlasy. Služebnictvo (přesněji řečeno zbývající služebnictvo) pilo odpolední kávu. Lumír byl přichycen pod dřezem. Srážela se tu vlhkost a z odpadu slabě páchla hniloba. Šnečí nindžové se učí snášet nepohodu, ale po dnešní noci byl Lumír za trochu komfortu přece jen vděčný.

Jak se dalo očekávat, řeč v kuchyni se rychle stočila na nového kolegu. Kuchařka se domnívala, že je příliš mladý. Vychovatelka slečny Sylvy s ní souhlasila a nechala se slyšet, že takový cápek by se neměl snažit plést do lepší společnosti. Zahradník se napřed Čáry zastal a řekl, že je to milý hoch, ale pak se ohradil proti jeho výběru domácích mazlíčků a tím okamžitě ztratil jakékoli Lumírovy sympatie.

„Ať si je, jaký chce,“ shrnula obecné mínění vychovatelka, „ke slečně bych ho raději nepouštěla. Obzvlášť teď, když je taková rozrušená.“

Lumír zbystřil.

„Byla jste už za tou svou známou?“ zeptal se zahradník s nefalšovaným zájmem.

„Bydlí až u Okoře,“ ohradila se uraženým tónem. „A já se obzvlášť teď, když je Ida pryč, nemůžu utrhnout. Snad v neděli.“

„To je mi pořád výmluv,“ vyčetla jí kuchařka vztekla. „Měli jsme to rovnou říct pánovi.“

„Jen by se nám vysmál,“ zpražila ji vychovatelka. „Slečně by to nepomohlo a my bychom zbytečně riskovali dobré místo. Je třeba postupovat opatrně. A vůbec, už jsme tu toho napovídali dost. Je čas vrátit se do práce.“

Personál se rozprchl jako hejno vrabců a zanechal hlemýžď v kuchyni s kupou zbrusu nových a nezodpovězených otázek.

„Povídej, co jsi zjistil,“ pobídl ho zadýchaný Čára. „Namluvil jsem jim, že pátrám po ztraceném manžetovém knoflíčku, ale ještě mám hromadu povinností.“

Lumír mu stručně přetlumočil dopolední rozhovor.

„Poblíž Okoře je Budečská škola vysoké magie,“ zamyslel se Čára. „Je možné, že ta její známá se s někým ze školy přátelí. Možná je dokonce sama čarodějka. Tamní zaměstnanci často bydlí poblíž školy.“

Lumír se pohodlně uvelebil na chladivém mramoru. Koupelna byla dobré místo na bojovou poradu.

„Přesto bychom měli vychovatelku v neděli sledovat,“ poznamenal. „Jakkoli se mi tvá teorie zamlouvá, může to být jen náhoda.“

„Samozřejmě,“ přikývl Čára. „Ale stejně mi to smrdí magií na sto honů. Jak by se ti líbilo, bydlet chvíli ve slečnině pokoji?“

„Nelíbilo,“ zamračil se Lumír. „Popřává příliš sluchu kuchaře a ta je víc než ochotna zvednout slánku proti bezbrannému hlemýždi. Ovšem pokud není zbylí...“

„Jsi sotva bezbranný, ale jestli tě to trápí, můžeš se tam vplížit potají,“ navrhl Čára.

„Dobré řešení,“ souhlasil Lumír o poznání radostněji. „Rozhodně je to důstojnější, než předstírat ponižující živoření v akváriu.“

„Výborně,“ zammul si ruce Čára. „Výšplháš po zdi do jejího okna a budeš ji sledovat.“

Lumír byl ve svém živlu. Tohle bylo něco jiného, než hloupé špehování pod dřezem nebo z akvária. Připomněl si rady mistrů svého klanu, nabarvil si směsí popela a vlastního slizu ulitu na černo, aby se lépe ztratila ve tmě, a tykadla si ovázal páskou se vzorem nočních stínů.

Vila byla hrubě omítnuta a šplh po ní by pro ninju obvykle nepředstavoval žádný problém. Bohužel obsahovala smrtelně nebezpečné soli. Proto Lumír raději zvolil příhodně umístěný okap. Rychle se přísál k jeho povrchu a začal se sunout vzhůru. Šlo mu to jako po másle a sotva se začalo smrákat, dorazil k pootevřenému oknu. Protáhl se dovnitř a našel si úkryt za květináčem. Teď už nezbývalo než čekat.

Slečna přišla poměrně brzy, ale místo aby se věnovala podezřelým činnostem, převlékla se do nočního úboru a uložila se do postele.

Hlemýžď ji, věren svému zvyku nenechat se ukolébat falešnou jistotou, chvíli pozorně sledoval. Pak však i on usoudil, že tato noc už nic nového nepřinese a rozhodl se jít spát.

Nestvůru v první chvíli zahlédl jen koutkem oka.

Vynořila se z kulaté dekorace zavěšené nad slečninou postelí. Napřed zubatá huba a za ní ostatné tělo.

Ale kdepak, nebyly to ostny. Tvar byl podivný, příliš členitý... Do pokoje ladným pohybem vplula obnažená kostra.

Lumír zadoufal, že slečna se neprobudí. Něco podobného by lidské mládě mohlo vyděsit snad i k smrti.

Dívka se neklidně zavrtěla.

Nestvůrná bytost několikrát zakroužila pod stropem, ale rychle začala sestupovat dolů k posteli. Nesměl vyčkávat. Lumír bleskově našel v domečku svou oblíbenou zbraň – ostře nabroušenou katanu – a s bojovým pokřikem na rtech vyskočil kostře přímo na záda.

Netvor si ho v první chvíli nevsímal. Lumír ovšem hodlal přilákat jeho pozornost.

Rozmáchl se a zaťal meč přímo do obratle. Bestie se prohnula a pokusila se ho setřást. Marná snaha. Ninja byl pevně přísátý. Znovu sekl. A ještě jednou. Pod jeho ranami praskaly kosti.

Prudce vylétli ke stropu. Kostra se ho rozhodla rozmačkat.

Našel příhodnou škvíru a sklouzl do jejího nitra. Pevně se usadil mezi žebry a znovu se rozmáchl. První žebro se roztránilo a bytost se vztekle ošila. Další úder ji ochromil a místo křečovitých záškubů se jen vznášela v prostoru.

Lumír sekl potřetí a přišlo vítězství.

Neměl však čas se radovat. Místo toho, aby kostra konečně skonala, se jako kouzlem rozplynula a zmizela. Lumír ztratil oporu a řítil se na postel.

Bohužel dopadl přímo na slečnin obličej. Dotek studeného těla ji probral ze spánku a ona, aniž by věděla, že ji právě zachránil, s výkřikem vyhodila šneka oknem ven na zahradu.

~

Ve tmě se rýsovala bledá spící tvář osvětlená jen slabou září pouličních lamp vnikající sem zvenku. Po všech těch kouzlech, kterým byl v posledních dnech vystaven, přišla Lumírovi skoro strašidelná. Přesto však do řečeného obličejě šťouchl růžkem a pak i celou tlamičkou. Cesta přes zahradu do Čárova pokoje mu trvala skoro celou noc a nehodlal se teď čímkoli zdržovat.

„Fuj,“ ohnal se po něm Čára, ale zastavil ruku včas, aby šnekovi neublížil. „Co se děje?“ zamumlal.

„Právě jsem porazil kostlivého netvora, který se vynořil ze zdi nad slečninou postelí,“ oznámil mu Lumír s ledovým klidem.

Čára se posadil a prohrábl si vlasy (které nevypadaly o nic víc přeleseně a neuspořádaně než obvykle).

„Hm...“ prohlásil. Pak se natáhl pro sklenici vody na nočním stolku a napil se. Rozsvítil lampičku.

„Hm...“ řekl znova, i když tentokrát to už neznělo tak rozespale. „Vynořil se ze zdi?“ zbystřil náhle.

„Ano,“ potvrdil Lumír. „Nebo možná z věci, která slečně visí nad postelí.“

„Počkej, to jsem věděl,“ zamyslel se Čára. „Co to jen... No jistě, lapač snů! Zmínil se o něm továrník, když jsem ho prosil o seznam možných magických předmětů ve vile. Dostal ho od samotného profesora Náprstka.“

Promnul si spánky a zamyslel se.

„Lapače zlé sny na jedné straně zachycují a na druhé vypouštějí. Samozřejmě je nedokážou zmotnit. Na to by bylo potřeba kouzlo. Někdo to mohl udělat záměrně, ale já bych spíš myslel, že je za tím slečna sama.“

„Sama si vypouští do ložnice netvory?“

„Ne, sama zmotňuje své sny. U lidí, kteří si nejsou vědomi toho, že mají kouzelnický talent, se to stává často. Z úplně obyčejných předmětů se v jejich blízkosti stávají kouzelná zařízení. Nedávno byl takový případ – dokonce noviny o tom psaly – v Hradci Králové se záhadně objevovala zvířata z úplně jiných koutů světa. Vyšehradští to vyšetřovali a hlava jim z toho šla kolem. Nejdřív podezřívali tamního profesora přírodovědy, který byl shodou okolností kouzelník, že používá magii při svém bádání. Pak se ale ukázalo, že to celé dělá jeho syn, kterému rodiče existenci kouzel hloupě tajili. Kluk nechtěně očaroval přírodovědeckou knihu.“

„Vy lidé jste nepochopitelní,“ zavrtěl hlavou Lumír.

„Proč myslíš? Našel Brémův život zvířata a prostě ho to fascinovalo. V jeho věku bych nebyl jiný.“

„O to mi nejde,“ odsekl Lumír a napil se z Čárovy sklenice. „Spíš nerozumím, proč se taková věc dostane do novin. Co vás na tom tak zajímá?“

„Inu,“ zamyslel se Čára, „profesor byl docela slavný a hlavně se toho chytila společenská rubrika Večerního Vyšehradu. Jakkmile se něco dozví tam...“

Odmíchl se a zamýšleně se poškrábal na nose.

„O noviny se tu ale nejedná,“ prohlásil Lumír po chvíli ticha. Byl po souboji celý rozlámaný a navíc se už druhou noc skoro nevyspal. Neměl na Čárovy nálady trpělivost. „Uznávám, že slečnin magický talent je pravděpodobným vysvětlením. Jaké však budou naše další kroky?“

Čára překvapeně zamrkal, jako by mu Lumír přerušil jakousi úplně jinou nit myšlenek. Šnek si všiml, že venku se začíná rozednívat.

„Nejlepší asi bude promluvit si s továrníkem.“

„Výborně,“ kývl Lumír, „v tom případě bych se s tvým dovořením odebral ke spánku. Ani si nepamatuji, kdy jsem naposledy viděl svou ulitu zevnitř déle než na pár okamžiků.“

~

Probuzení shlédlo na něj z výšky polední doby v podobě jasných slunečních paprsků, které mu až nepříjemně vyhrály ulitu. Lumír se polehoučku vysoukal ven a v duchu si vyčínil, že tak dlouho spal. Rychle ho však dostihla disciplína, které ho celý život učili – věci, co se už staly, nemá smysl litovat. Bohužel, když si vzpomněl na věci minulé, vzpomněl si i na včerejšek. Výbavilo se mu, jak podivně se Čára zatvářil, když mluvili o dětech, které neznají své schopnosti. Nebo to bylo snad až v okamžiku, kdy se zmínil o novinářích?

Lumírovi zatrnulo. Nebyl schopen odhadnout, co všechno je Čára ve finanční nouzi schopen udělat. Co když usoudil, že tento případ není dost výnosný, a rozhodl se odejít? Nebo co když se naopak pustil do nějakého nebezpečného podniku? Šnekovi se náhle vybavil ten strašlivý den, kdy přišel o celý svůj klan. Jakkoli bylo soužití s člověkem někdy těžké, pro Lumíra byl Čára nejbližší bytostí. Nedokázal si představit, že by byl najednou zcela sám.

Čárovy věci byly stále v pro něj typickém zmatku roztroušené po pokoji. Určitě nikam nezmizel. Je přece už poledne, nejspíš je někde

v domě. Šnečí instinkty Lumírovi velely schovat se do domečku, ale přinutil se zůstat venku. Čára se jistě každou chvilku vrátí.

Jako na zavolanou se dveře otevřely.

„Nazdar, ospalče,“ zahlaholil Čára, když uviděl, že Lumír už je vzhůru. „Jak se ti tu spalo? Nevěřil bys, jaká věda je servírovat oběd.“

„Už jsi mluvil s továrníkem?“ odsekl Lumír, aby za strohou otázkou skryl vlastní rozpaky.

„Kdepak,“ odpověděl Čára, „čekal jsem na tebe. Měli bychom si s ním promluvit společně.“

Lumír se trochu zastyděl.

„To snad nebylo nutné,“ řekl o poznání přátelštějším tónem.

„Ale bylo,“ usmál se Čára. „A navíc... ale nic, prostě jsem tohle nechtěl podnikat bez tebe. Každopádně teď už nic nebrání tomu, abychom továrníkovi přerušili odpoledního šlofika.“

~

Dveře pracovny byly zavřené, ale sem tam se skrze ně prodraly útržky hovoru. Zdálo se, že pan továrník se dnes k odpolednímu šlofiku vůbec nedostal.

Čára tázavě zvedl obočí a přiložil ucho ke klíčové dírci. Lumír se nesmlouvavě zamračil. Ne snad, že by odsuzoval poslouchání za dveřmi – byl konec konců vycvičen jako špion – ale nechápal, proč k tomu Čára raději nepustí odborníka.

„Nic neslyším,“ zasyčel po chvíli Čára, který Lumírovi nespokojenost samozřejmě ignoroval. „Nechceš to zkusit ty?“

„To je dost,“ odsekl Lumír. „Nícméně pozdě, dveře se právě otvírají.“

Měl pravdu, dveře se otevřely a vyšel z nich policista ozdobený mohutným knírem těsně následovaný panem továrníkem. Lumír se rychle stáhl zpět do Čárovoy kapsy. Jen oči na stopkách vystrčil, aby věděl, co se venku děje.

„Mrzí mě, že jsem vám nebyl schopen pomoci, strážmistře,“ omlouval se továrník.

„To je v pořádku, pane továrníku,“ usmál se bodře policista. „Budeme prostě pátrat dál, jistě se něco objeví.“ Zasalutoval, nepřítomně kývl na Čáru a odešel.

„Policie zdá se pořád podezřívá Ferdinanda z krádeže. A z vašeho výrazu soudím, že to není poslední dnešní špatná zpráva,“ povzdechl si továrník. „Tím samozřejmě nechci říci, že bych vás nerad viděl, pane Fuku, jistě pro mě máte něco zajímavého. Pojdte dál.“

Čára i s Lumírem v kapse vstoupil.

„Posaďte se,“ ukázal továrník směrem k elegantnímu čalouněnému křeslíku. Detektiv ho poslechl a zcela nenápadně přitom povytáhl kapsu, aby náhodou Lumíra nezasednul. „Tak o co se jedná? Dáte si k tomu něco ostřejšího?“

„Bohužel musím odmítnout,“ zavrtěl hlavou Čára. „Jde o záležitost, která by pro vás mohla být nepříjemná.“

„Tím spíš to chce trochu whisky,“ oponoval továrník a bez dalších otázek nalil Čárovi skleničku. „Jen povídejte, nenajal jsem vás, abyste šetřil moje city.“

„Jak si přejete,“ přikývl Čára a usrkl trochu jantarové tekutiny. „Půjdu rovnou k věci – na základě jistých ukazatelů jsem přesvědčen, že vaše dcera by mohla mít kouzelnické nadání.“

„No maucta,“ obrátil do sebe továrník skleničku. „Čarodějka v rodině, to je tedy radost. Myslíte, že je to vážné? I když to je nesmysl, není to nemoc. Ale myslíte, že má něco společného s těmi zmizeními?“

„Nemůžu to vyloučit. Je zde podezření, že do věci je zapletena i stará kredenc, která stojí v zimní zahradě.“

„Kredenc... v zimní...“ továrník přemýšlivě poklepal na desku psacího stolu. „Ta je tu už od časů mého nebožtíka otce. Nádobí se do ní nedává kdoví jak dlouho. Teď tam máme zahradnické nástroje, ale můj otec si jeden šuplík vyhradil pro svou sbírku dýmek. Tu, co ji teď nemůžeme najít. Když byla Sylva úplně malá, ráda lezla do skříní a zrovna v téhle byly ostré zahradnické nástroje, a tak jsme jí jen tak z legrace řekli, že kredenc je začarovaná, že ji dědeček nechal proklít, aby se jeho sbírce nic nestalo...“

„A ona tomu uvěřila,“ skočil mu do řeči Čára. „To bude jádro pudla. Tyhle věci někdy dětem uvíznou v hlavě. Slečna Sylva pevně věřila, že kredenc je prokletá a její schopnosti z víry udělaly skutečnost. Teď už jen přijít na to, jak dostat zpět služebnou a komorníka.“

Lumír se neklidně zavrtěl. Znělo mu to až moc snadně. Přál by Čárovi úspěšný případ, ale tohle bylo podivné. Pak si ovšem připomněl, že jednoduchá řešení bývají správná. Snad to bude platit i tentokrát.

„Víte co?“ navrhl továrník. „Já přivolám na pomoc tetu – tu, co je čarodějka – snad nám bude schopná pomoci. Nezlobte se, nechci tím urážet vaše schopnosti, ale zná Sylvu od malička a já bych se rád poradil s někým z rodiny, kdo těmto věcem rozumí.“

„Jistě, chápu,“ přikývl horlivě Čára a trochu se ošil. Zřejmě se mu nelíbila možná konkurence.

„Hned jí zatelefonuji,“ pokračoval továrník. „Myslíte, že je třeba udělat nějaká okamžitá opatření?“

„Neřekl bych,“ zavrtěl hlavou po krátkém rozmyšlení Čára. „Snad jen nařídte, aby se všichni prozatím drželi dál od zimní zahrady.“

~

Tetička příslibila, že přijede hned druhý den dopoledním vlakem. Bylo více než zřejmé, že chápe závažnost situace. Lumírovi se podařilo prospat celou noc bez vyrušení magického (i jiného) charakteru. Byl by ale jistě rád poklidný spánek obětoval, kdyby tím mohl zabránit událostem následujícího dne.

Celé dopoledne všemi závitý cítil, že cosi není v pořádku. Čára neměl stání. Své detektivní i komornické povinnosti vykonával ledabyly a s mnoha chybami.

„Co to...,“ ošklivě zaklel, když mu praskla tuba s krémem na boty. „Tohle mi byl čert dlužen. Jak může někdo dělat dobrovolně takovou práci?“

„Příliš pospícháš, kdybys...“

„Nech si to poučování,“ utrl se Čára. „Pořád víš všechno nejlíp.“

„Pomáhám ti,“ připomněl Lumír.

Čára se jen zamračil. Na tváři měl dlouhou černou šmouhu a v očích mu plál neklidný žár. Lumírovo podezření se jen prohloubilo. Možná by měl na Čáru uhodit a zjistit, co se vlastně děje.

„Myslíš, že bych si měl pořídit lupu?“ odvedl Čára řeč jinam.

„Proč? Používáš přece zvětšovací kouzlo.“

„Jsem detektiv. Detektiv by měl mít lupu.“

Lumír potřásl hlavou. Těžko se hádat s někým, kdo nepoužívá logické argumenty.

Těsně před obědem dorazila tetička.

„Děkuji pěkně, ale moje zdraví je v pořádku. Cestu jsem měla nudnou, dám si jen čaj a obložený chlebiček. V první řadě chci slyšet všechno o Sylvě.“

Čára se s mírně vyděšeným výrazem postavil do pozoru a začal vyprávět.

„Co že jste?!“ zhrzla se, když, aniž by ho zmínil, líčil Lumírovo noční dobrodružství. „Vy jste tu nevinnou dívku pozoroval oknem, zatímco se připravovala ke spánku? To je odporné šmiráctví!“

„Obával jsem se o její bezpečnost,“ namítl a uhnul letícímu plátku rajčete.

„Pch... bezpečnost,“ ušklíbla se tetička a významně mu zahrozila ukazovákem před obličejem. „Měl byste vědět, že bytosti vyvolané nevědomým kouzlem nikdy neublíží jeho původci. Jen jestli jste prostě a jednoduše nechtěl špehovat mladé děvče, pane detektive. A vůbec, Ignáci,“ obrátila se k továrníkovi, „tenhle tvůj nápad se mi vůbec nelíbí. Sama vidím, že to tu zavání magií a je opravdu možné, že s tím má Sylva něco společného, ale rozhodně jsi neměl kontaktovat tohoto... všetečku bez mého vědomí. Kdoví, co je vlastně zač.“

„Pardon, madam,“ vložil se do debaty Čára, „jsem plně kvalifikovaný čaroděj vyučený v Budečské škole. Mám platnou detektivní licenci a mohu se prokázat i doporučením od spokojených klientů.“

„Dvou,“ chtělo se dodat Lumírovi.

„To je toho,“ odfrkla si tetička. „Jsi pitomec, Ignáci, kdybys alespoň někdy poslouchal, co ti říkám, věděl bys, že magické předměty jsou moje specialita. Měl jsi ses mi ozvat hned, jak došlo k prvnímu zmizení.“

„Copak jsem věděl, že za to může kredenc? Až do včerejška jsem netušil, že v tom má prsty magie. A navíc, pokud jsi tak schopná, jak tvrdíš, měla jsi už dávno poznat, že se se Sylvou něco děje. Ale to by sis ovšem musela někdy udělat čas na vlastní rodinu.“

„Uklidni se,“ poklepal tetička na stůl. „Co se stalo, stalo se. Teď se půjdu podívat na tu kredenc a vy,“ namířila ostrý prst přímo na Čáru, „se mi rozhodně neplette do cesty.“

~

Za půl hodiny byla ovšem tetička zpátky s poráženeckým výrazem.

„Nic jsem nenašla,“ povzdechla si. „Ještě si musím promluvit se Sylvou, ale na samotné kredenci není vůbec nic kouzelného ani začarovaného. A to jsem věděla, po čem pátrat. Obávám se,“ usmála se kysele na Čáru, „že jste se prostě spletl.“

Čára jen potřásl hlavou. Lumír se kapse nespokojeně zavrtěl. Možná nebyl čaroděj, ale když viděl prokletou kredenc, tak ji poznal.

„Já tedy nechám zavolat Sylvu,“ prohlásil továrník. „Ale prosím slib mi, že...“

Crrrr!

Továrníkova slova přerušil zvonek ode dveří.

„Ale tam nemůžete,“ ozval se z chodby nespokojený vychovatelčin hlas.

„Já můžu, co chci,“ odpověděl jí kdosi ostrým hlasem. „Jsem ze společenské rubriky a přicházím ve vážné záležitosti.“

„Novinářka, to nám ještě scházelo,“ složil továrník na okamžik hlavu zoufale do dlaní. Vzápětí ale vstal od stolu a přešel ke dveřím, do kterých se dobývala dáma s širokým kloboukem a nebezpečně napřaženým deštníkem.

„Vítám vás,“ usmál se společensky. „Mé jméno je Ignác Skalský, co vás k nám přivádí?“

„Dobrý den,“ potřásla mu energicky rukou. „Jsem Petronila Palacká Kerblíková, ano vnučka slavné Petronily Palacké Kerblíkové, a pracuji pro společenskou rubriku Večerního Výšehradu, což jsou, jak jistě víte, nejlepší české kouzelnické noviny. Ráda bych si promluvila s vaší dcerou. Naše čtenářka bude dívka z prominentní rodiny, která náhle projeví kouzelnické nadání, jistě velice zajímavé. Zejména pokud se tu udála – jak tvrdí mé zdroje – i tajemná zmizení několika osob.“

„Mohu se zeptat, kdo konkrétně je vašim zdrojem?“ zbledl továrník.

„Ne, to nemůžete,“ odsekla novinářka.

„Jestli si myslíte, že vám dovolím obtěžovat Sylvu...“

„Necháte nás prosím o samotě“ obrátila se novinářka k Čárovi a tetičce.

„Vy jděte,“ ukázala tetička na Čáru. „Já rozhodně zůstávám.“

Lumír v Čárově kapse ztuhl. Hlodalo v něm ošklivé tušení.

„Jděte prosím, pane Fuku,“ požádal rezignovaně továrník, zatímco si novinářka cosi zuřivě zapisovala. „Tohle už se vás opravdu netýká.“

~

Hněv rozechvíval jeho ulitu až do špičky spirály.

„Byl tohle tvůj plán?“ obořil se na Čáru, jakmile se za nimi zabouchly dveře.

„Tady ne,“ zašeptal naléhavě Čára a rychle prošel chodbou. Vklouzl do zimní zahrady a položil Lumíra do největšího květináče. Jako by si snad myslel, že ho chladivá hlína dokáže uklidnit.

„Ty jsi její zdroj!“ obvinil ho Lumír. „Chtěl jsi, aby z toho byl slavný případ stejně jako ten v Hradci!“

Čára chvíli mlčel a Lumír zadoufal, že se možná plete. Třeba se teď Čára zhrzla a vyčte mu, že ho vůbec něco takového mohlo napadnout. Jenomže Čára uhnul očima a zadíval se do země.

„Nikomu by to neublížilo,“ pípнул.

„Nikomu?“ rozkřikl se Lumír. „Opravdu? Vidím, že jsi zradil důvěru svého klienta. To samo o sobě stačí. A co slečna Sylva? Nezdá se mi, že by bylo pro vaše mláďata nějak obzvlášť zdravé, když jim v tisku věnujíte pozornost.“

„Nebude to tak zlé,“ zamumlal Čára provinile.

„Nebude?“ šnek zuřil. Měl sto chutí přetáhnout Čáru plochou stranou katany. „A co tvá detektivní praxe? Copak není diskrétnost tvou hlavní profesionální povinností? Co budeš dělat, až se ostatní zákazníci dozvědí, jak hanebně jsi jednoho z nich využil?“

„Jací ostatní?“ vybuchl náhle Čára. „To sis nevšiml, že žádné nemám? Jasně, ty to máš jednoduché, vlastní dům máš na zádech, ale já musím platit nájem. Nevystačím si s kouskem zelí na den. Snažil jsem se ti vysvětlit...“

„Ale to tě neopravňuje...“

„Co do toho vůbec mluvíš?“ Čára udělal krok vzad a vztekle rozhodil rukama. „Ani nejsi člověk.“

„Nejsem,“ odsekl Lumír. „A proto na rozdíl od lidí vím, co je to čest a poctivost.“

„Jenomže poctivosti se nenajím,“ zavrčel Čára a otočil se k Lumírovi zády. „Do prkýnka,“ zaklel a uhodil pěstí do kredence.

V ten okamžik se ozvalo několik zvuků, zasvítilo několik světel, opět se vyvalila mlha, cvakl šuplík a Čára zmizel, jako by se do země propadl. Na jeho místě teď byl jen kus prázdné kachlíčkové podlahy a z kouta na Lumíra znepokojivě zírala kredence.

Prázdnota ohlušovala svým křikem a překvapení zalézalo do všech štěrbin místnosti. Lumír si v první chvíli myslel, že ho možná oklamaly jeho vlastní oči nebo jiný smysl. Okolní květiny vydechovaly vlhkost a očividně se nehodlaly podílet na jeho překvapení. Z hlubin domu se ozývaly hlasy. Lumír pomalíčku začínal chápat důsledky toho, co se tu právě stalo.

Onen prokletý kus nábytku Čáru spolkl jako malinu. Stačilo jediné cvaknutí šuplíkem. Kdoví, kde mu teď byl konec.

Situace byla kritická. Lumír možná neměl o běžné lidské populaci to nejlepší mínění, ale znal své hranice. V tuto chvíli potřeboval pomoc školených kouzelníků. Jenomže jak je oslovit? Ze zkušenosti věděl, že lidé mají tendenci věnovat více pozornosti samotné existenci inteligentního šneka než tomu, co říká.

Znal řešení. Nelíbilo se mu, ale šlo o Čárův život.

Komunikace s lidmi vyžadovala jistou změnu tvaru.

Zhruba před rokem tragicky zahynula celá šnečí kolonie, v jejímž středu Lumír vyrůstal. Jedním z důsledků této neblahé události bylo Lumírovo přátelství s Čárou, který mu pomohl najít pachatele odporného činu. K Lumírově hrůze se však ukázalo, že zlosynem nebyl nikdo jiný, než jeho dlouho ztracený otec – mág, který se dokázal proměnit do šnečí podoby. Ale v každé zlé události se skrývá alespoň malá kapka dobra. Hned jak se Lumír trochu oklepal ze šokujících událostí, rozhodl se vyzkoušet, jestli i on není schopen změnit svou podobu. Tajně provedl několik opatrných pokusů a skutečně – nevyžadovalo to ani moc námahy a dokázal se proměnit v člověka. Zjistil, že se v lidské kůži vůbec necítí dobře, čtvero končetin se mu protíví a člověčí chůze se mu zdá skoro nesnesitelně nedůstojná, ale užitečné to rozhodně bylo.

Nemohl se ohlížet na nepohodlí. Čára byl v nebezpečí.

Na chůzi se musel soustředit a co chvíli ho překvapilo, jak hlasité jsou lidské kroky. Pomalu a obezřetně zaklepal. Nedovolil, aby ho rozptýlily ty podivné vjemy, které vyvolal úder kloubu o dřevo.

„Koho to sem...“ rozčilení málem slouplo z továrníka jeho obvyklou zdvořilost. „Dále.“

Lumír se zhluboka nadechl a vstoupil. Továrník seděl za stolem, křečovitě svíral tužku a záda měl rovná jako podle pravítka.

Novinářka rychle míhala perem po papíře. Tetička stála zády ke dveřím, ale jakmile vešel, otočila se a vyštěkla na něj: „Co tu děláte?“

„Co si přejete?“ oslovil ho továrník výrazně příjemnějším tónem.

„A kdo jste?“ zeptala se jen tak mimoděk novinářka, aniž by zvedla oči.

„Dobrý den,“ pozdravil Lumír. „Omlouvám se za svůj překotný příchod, ale jedná se o vážnou záležitost. Mé jméno je Lumír a jsem spolupracovníkem pana Fuka.“

Tetička si pohrdavě odfrkla. Teď záleželo na každém slově. Lumír byl přesvědčen, že v tuto chvíli je pravda jeho nejmocnějším spojencem.

„Na zapřenou jsem pobýval zde v domě a účastnil se vyšetřování.“

„Vyšetřování?“ vypískla radostně Palacká Kerblíková a začala psát ještě o trochu rychleji.

„A můžete mi, u všech čertů, vysvětlit,“ zrudl továrník, „jak se vám to proboha povedlo? Jak jste se mohl pohybovat po mém domě, aniž bych o tom něco věděl?“

Lumír pokrčil rameny a rozhodl se pro názornou ukázkou. Bylo příjemné vrátit se do hlemýžďí podoby, ale bohužel si to mohl dovolit jen na okamžik.

„Aha,“ pochopil rychle továrník.

„Odporné,“ otrásla se tetička. „Proč se neproměňujete v nějaké ušlechtilé zvíře?“

„Nejsem kouzelník a nemohu si zvolit, v co se změním,“ zpražil ji pohledem Lumír. „Proto se musím spokojit s lidskou podobou.“

„U Libušina vousu,“ zavrtěla hlavou tetička. „Tak nám tedy řekněte, co se zase děje.“

„Obávám se,“ řekl Lumír, „že pan Fuk v rozčilení udeřil do kredence a ta jej pozřela.“

„Byl jste přímo u toho?“ zpozorněla tetička.

„Ano,“ přikývl Lumír. „Viděl jsem, jak za ním zaklapl šuplík.“

„Vý,“ ukázala tetička na novinářku, „okamžitě sežeňte někoho z vysehradských četníků. Vsadím se, že tam máte dobré kontakty, a vzhledem k tomu, že skandálu už stejně nezabráníme, můžete nám alespoň pomoci.“

Novinářka energicky zaklapla blok a bez jediného protestu – což všechny upřímně překvapilo – zmizela.

„A teď nám nezbyvá než čekat,“ nadhodila tetička po chvíli.

„A nebylo by možné... teď možná řeknu hloupost, ale nebylo by možné se do kredence prostě podívat?“ zeptal se továrník.

Rozhostilo se rozpačité ticho. Lumír netušil, co se uvnitř skrývá, ale přesto v něm právě v té chvíli uzrálo rozhodnutí.

„Opravdu bych raději počkala...“ začala tetička.

„Půjdu tam,“ skočil jí do řeči. „Ve své pravé podobě se snadno vejdu do šuplíku a zjistím, co se uvnitř děje. Ať tam číhá cokoli, jsem

schopen se s tím vypořádat.“

„Skutečně tam může být cokoli,“ zamračila se tetička. „Tohle není záležitost pro amatéra.“

„Nejsem amatér,“ prohlásil Lumír a pyšně se narovnal v celé své lidské výšce. Chyběla mu elegance a ladné křivky šnečího těla, ale nedalo se nic dělat. „Jsem bojovník cesty trojího slizu a zasvěcenec šestého zákrutu spirály. Mé kroky vedou po stezkách roubených nebezpečím. Nezaleknu se obyčejného kusu nábytku.“

„Na této kredenci není zhola nic obyčejného,“ připomněla mu tetička.

„Čára je můj drahý přítel,“ prohlásil Lumír hlasem, který nepřipouštěl námitky, a proměnil se zpět do šnečí podoby, aby naznačil, že dále už odmítá diskutovat.

„Poponesete mě někdo, prosím?“ požádal jen.

~

Světlo se s klapnutím změnilo v temnotu a z hlubin kredence zavanul studený zatauchlý vzduch. Zašedlý dřevěný povrch plný prachu se táhl do nekonečna. Ze vzdálených koutů smrděly kuličky proti molům. Šuplík byl plný prázdnoty a Lumír na okamžik zapochyboval o smyslu svého počínání. Je tu vůbec někde Čára? Dokáže ho v téhle magii nadité škatuli najít?

Jenomže Lumír nebyl z těch, co by se vzdávali v prvním okamžiku. Srdnatě se plazil kupředu. Nacházel velikou útěchu v tom, že je zpět ve své přirozené podobě. Cítil, jak se mu svaly na noze známým způsobem napínají a jeden po druhém se mu vybavovaly všechny pohyby bojových sestav, které se učil už od dětství. Pevně sevřel katanu a vytáhl oči na štopkách tak daleko, jak jen to šlo. Byl připraven.

Postupně přivýval tmě a začínal rozpoznávat obrysy svého okolí. Sám nevěděl, kdy se to stalo, ale prázdnota se náhle vytratila. Byl obklopen obřími lesklými kusy dřeva a čehosi, co vypadalo jako porcelán. Všechny měly obdobný nepravidelný tvar, který vzdáleně připomínal džber, ze kterého vycházela dlouhá roura. Čemusí se podobaly, ale zároveň na nich bylo něco až děsivě neznámého. Mlčenlivě roubily cestu a plnily jeho srdce strachem. Odkudsi se sem začal vkrádat štiplavý dým.

Pamatoval si tento zápach. Doufal, že tentokrát neztratí vědomí tak rychle.

Ozvalo se vrznutí a náhle se před Lumírem s tichým „puť“ zjevilo velké ohnivé oko.

„Takže tu máme prvního dobrovolníka,“ zahlaholil posměšný hlas.

„O dobrovolnosti nemůže být ani řeč,“ nedal se Lumír. „Můj přítel Hubert Fuk sem byl násilím odveden a moc dobře vím, že nebyl jediný.“

„Prý odveden,“ zachechtal se hlas. „Udeřil na náš domov, dostal, co si zaslouží.“

„Kdo jste? A jakým právem jste obsadily tuto kredenc?“ zeptal se Lumír.

„Obsadily? My jsme nic neobsadily. Ještě v dobách, kdy jsme měly laskavého majitele, nám byl tento šuplík vyhrazen k obývání.

Časy se však změnilly a my jsme nuceny bojovat o život.“

„Kdo jste?“ zopakoval Lumír svou otázku.

„Jsme sbírka dýmek nebožtíka pana otce,“ ozvalo se ze všech stran stovkou různých hlásků. „A nevydáme ženu, kterou jsme zajaly, ani tvého přítele, dokud nám nebude navrácena naše sestra.“

Lumírovi najednou došlo, čím mu byly všechny ty podivné předměty tak povědomé. Jednalo se o dýmky. Byly všude okolo – dřevěné, porcelánové, kameninové, s dlouhými i krátkými troubelemi, bohatě zdobené i jednoduše elegantní.

„Nevím nic o vaší sestře,“ odpověděl srdnatě.

„Nevíš?“ zasyčela hlavní dýmka vztekle. „Nejsi člověk, možná vážně nevíš. Poslouchej tedy, co se stalo. Po dlouhá léta jsme spokojeně odpočívaly v tomto šuplíku, a jak se pro správnou sbírku sluší, oplakávaly jsme svého zesnulého majitele. Utěšovala nás však víra, že se jednou objeví nový majitel, který si nás bude vážit stejně jako nebožtík pan otec a stejně něžně o nás bude pečovat. A jednoho dne se náš šuplík skutečně otevřel. Ale místo abychom byly vyčištěny jemnými štětečky a ořeny měkkým hadříkem, tvrdá ruka uchopila jednu z nás – něžnou lulku z růžového dřeva – a odvedla ji neznámo kam. Několik dní jsme se pak snažily dovolat pomoci a spravedlnosti. Nikdo se však neobjevoval, a tak jsme začaly jednat. Stáhly jsme se do hlubin šuplíku, aby nás nikdo nemohl ohrozit, a jedné noci jsme uchvátily služebnou. Od té doby čekáme, až se objeví někdo další, abychom lidem tam venku mohly předat naše požadavky.“

„A co komorník? A co Čára?“ přerušil dýmku Lumír. Na okamžik v něm její vyprávění sice vzbudilo lítost, ale rychle si uvědomil, že jedná s únosci a podobné pocity tedy nejsou na místě.

„Pch, komorník,“ dýmka si málem odplivla a trochu mu tónem hlasu připomněla tetičku. „Komorník je právě ten, kdo naši sestru unesl. Pokud Čarou myslíš toho pána, který měl tu drzost uhodit do našeho domova...“

„Ano, přesně toho,“ zaradoval se Lumír.

„Tak s tím,“ pokračovala dýmka, „jsme ochotny tě nechat promluvit, abychom dokázaly svou dobrou vůli.“

Lumír přikývl. Prozatím se nehodlal dožadovat čehokoli jiného. Jeho katana byla připravena k práci. Byl odhodlán rozsekat dýmky na kousky, pokud Čárovi třeba jen vlásek na hlavě zkřivily.

Netrvalo dlouho a Čára se objevil. Vypadal trochu schlíple a zmenšeně, ale nezdálo se, že by byl zraněný. Lumírovi se ulevilo. Byla to sice jen chvilka, ale u magických šuplíků jeden nikdy neví. Zasluchl cosi o případu, kdy se jeho praprababička zavřela do hádankové krabičky, a než rozluštila jednoduchý otevírací mechanismus, venku uběhlo několik měsíců.

Hlemýžď na Čáru významně kývl. Nejraději by se ho zeptal, jestli je v pořádku, ale nehodlal před dýmkami prozrazovat, že si o detektiva dělá starosti. Čára jeho gesto pochopil a trochu se zašklebil. Podle všeho se mu opravdu nic strašného nedělo. Alespoň prozatím.

„Je služebná Ida v pořádku?“ zeptal šnek.

„Ano,“ potvrdil Čára. „Je celkem fit, i když by se ráda zase podívala na vnější svět.“

„Dobrá,“ obrátil se Lumír k hlavní dýmce, „jaké jsou vaše požadavky?“

„Jsme jen skromné kuřácké náčíní,“ přimhouřilo se oko úlisně. „Rády bychom znova zažily péči, kterou nám poskytoval pan otec, ale zdá se, že ho nikdo nemůže nahradit. Spokojíme se tedy s tím, že nám vrátíte naši sestru a necháte nás poklidně dožít v šuplíku.“

„To jsou rozumné podmínky,“ souhlasil Lumír. „Ale já jsem pouze vyslancem vnějšího světa. Musím se vrátit a probrat záležitost s

panem továrníkem a dalšími osobami. Umožníte mi to?“

„Stejně dobrovolně, jako jsi sem přišel, se můžeš i vrátit,“ usklíbila se dýmka.

„Děkuji,“ řekl Lumír a povzbudivě se usmál na Čáru. Detektiv ovšem nesouhlasně zavrtěl hlavou.

„Chci jít s ním,“ křikl na dýmku.

„Jsi náš zajatec,“ připomnělo mu kuřácké náčiní.

„Máte ještě jedno rukojmí, takže mě nepotřebujete. Venku ale nikdo netuší, kde komorník vlastně je. Bude potřeba ho vypátrat, a to je shodou okolností moje parketa.“

„Jeho slova jsou naplněna pravdou,“ podpořil ho honem Lumír. „Po komorníkovi se slehla zem, a pokud chcete svou sestru zpátky, je právě Čára vaší nejlepší šancí. V některých směrech moc rozumu nepobral, ale detektiv je dobrý.“

Čára na něj výhružně zakoulel očima, ale jinak poznámku nekomentoval. Dýmky si začaly cosi špítat a vypouštěly přitom malé chundelaté obláčky bílého dýmu.

„Dobrá,“ shodly se nakonec. „Abychom ukázaly dobrou vůli, necháme vás jít oba. Ale pokud naši sestru nepřivedete, povede se té ženě velice špatně. Kouření dokáže i zabíjet!“

~

Venek byl protikladem vnitřku a voněl deštěm. Lumír na okamžik zamžoural, když znovu uviděl zimní zahradu, ale rychle se přizpůsobil. Čára se mimoděk usmál. Byl očividně rád, že je venku a že má zpět svou obvyklou velikost.

Továrník a členové jeho domácnosti se na ně sesypali jako vosy na med.

„Jsem si zcela jistá, že na sbírce pana otce nikdy nic magického nebylo,“ prohlásila rezolutně tetička.

„Možná ji přece jen oživila slečna Sylva,“ navrhl Čára smířlivě. „Dítěti musely dýmky určitě připadat strašně záhadné a kouzelné. Obzvlášť, když to pan továrník podpořil historkou o prokletí.“

„Já to nebyla!“ bránila se honem Sylva. „Určitě jsem nechtěla, aby unášely lidi a tak. A vůbec,“ změnila rychle téma, „chci vidět, jak se ten slizoun promění v člověka!“

Lumír samozřejmě chápal, že stane-li se mladičká dívka čarodějnicí, je pod velkým emocionálním tlakem, ale nebyl si jist, jestli to omlouvá použití tak vulgárních výrazů.

„Cože?“ otočil se na něj Čára dříve, než stačil dívku pokárat. „V člověka? Jako tvůj otec?“

„Přesně tak,“ přikývl Lumír, a kdyby byl šnek mohl, zčervenal by studem. „Je mi velice nepříjemné, že jsem po něm vůbec něco podědil.“

Čára se už už nadechoval, aby řekl něco, čím by Lumíra alespoň trochu utěšil, ale pak si to rozmyslel. Ani jeden z nich neměl chuť řešit Lumírův původ před místností plnou cizích lidí.

„Ale no tak, Sylvo,“ napomenul dívku továrník, kterému jejich rozpaky neušly. „Všichni chápeme, že jsi to neudělala schválně.“

„Samozřejmě, Sylvinko,“ přidala se rychle tetička. „Tyhle věci se prostě kouzelníkům stávají. Je sice pravděpodobné, že má pan Fuk pravdu, ale to rozhodně neznamená, že by ses tím měla trápit.“

„Teď je důležité rozhodnout, co dál,“ doplnil továrník a otočil se na Čáru. „Rozhodně si tu onu kredenc nemůžeme nechat.“

„Jistě,“ ozvala se tetička, „navrhují její odbornou likvidaci. Tím se problému jednou pro vždy zbavíme.“

„Ale to je nečestné,“ Lumír se bleskurychle proměnil v člověka, jen aby dodal svým slovům váhy. „Já a Čára jsme dýmčím slíbili...“

„Je to jen hloupé kuřácké náčiní,“ zakoulel očima Čára. „Shodou okolností znám odborníka, který se specializuje na likvidaci prokletých předmětů. Mílerád se s ním spojím.“

„Ale to byste byl laskav,“ rozzářil se továrník. „I když to, co zmínil náš plž, je také pravda. Přece jen to byla sbírka mého pana otce...“

„Nesmysl,“ umlčela ho tetička. „Jsou to jen věci a ohrožují lidské bytosti. To není možné tolerovat.“

„Jak jsem řekl, znám toho správného člověka. Nicméně obávám se, že bude požadovat zálohu...“

V ten moment Lumír pochopil, kam Čára míří. A otrásl se hnusem nad zjištěnými motivy svého partnera. Toto byla poslední kapka.

~

„Chystáš se prchnout se zálohou!“ uhodil Lumír na Čáru, jakmile se jim povedlo zůstat o samotě v Čárově pokoji. „A přitom jsi slíbil pomoc dýmčím. Nejdřív jsi na nebohou Sylvu a jejího otce poštal noviny a nyní tohle. Potřísniš hnojem jak své, tak i mé slovo. Jak jsem jen mohl kdy věřit, že nás pojí přátelství.“

Čára se zhoupl na špičkách a zahleděl se kamsi do dálky (přesněji řečeno na zeď pokrytou proužkovanou tapetou).

„Tak to si o mně myslíš?“ zamumlal.

„Jsi hoden označení člověk,“ prohlásil tvrdě Lumír. „Naše cesty se rozejdou. Ale napřed s tebou navštívím onoho likvidátora. Postarám se, abys továrníka neokradl, a pak se sám vydám po stopách komorníkových.“

„Což už ovšem bude dýmčím houby platné.“

Lumír ho zpražil jediným švihnutím svých šťopek.

„Také se můžeme rozloučit hned teď. Zanech svěřené peníze na nočním stolku a odejdi.“

„Ne, půjdeme za likvidátorem. Abys viděl, že dokážu držet své slovo.“

Na okamžik se Lumírovi zazdalo, že se v Čárových očích lesknou slzy.

Avšak zatvrdil své srdce, přestože krvácelo bolestí nad ztrátou jediného přítele, kterého na tomto světě měl. Ale musel dát přednost cti. Tentokrát už ano. Cítil, jak se na něj upírají oči všech jeho předků, vztyčené na svých šťopkách a čekající, jestli pošpiní jejich památku. Ne, tentokrát už nemohl Čárovi odpustit.

„Tvé slovo má váhu vločky popela zmítané hurikánem,“ odvětil ponuře.

~

Na roletě oslepující výlohu tančilo podvečerní světlo a zámek uzavíral cestu.

„Nevím, proč jsi předpokládal, že v tuto dobu budou mít ještě otevřeno,“ poznamenal Lumír uštěpačně.

Čára se ovšem jen trochu zlomyslně usklíbl.

„Neměj obavy,“ poradil Lumírovi a zaklepal na kovovou roletu.

„Kdo má...“ ozvalo se zevnitř vztekle.

„Dobrý večer, pane Holický,“ pozdravil Čára způsobně. „Omlouvám se, že ruším takhle pozdě večer, ale potřeboval bych od vás pár rad.“

„Aha, pan Fuk. No, že jste to vy,“ povzdechl si hlas o něco přátelštějším tónem. „Ale budete muset zadem, znáte moje zámky.“

„Hlavně se neohlížej,“ poradil Čára šnekovi na svém rameni. Do obchodu se dalo vejít skrz dvorek, na který navazovala dlouhá, temná a trochu zatuchlá chodbička. Dlažbu pokrývalo cosi zeleného a klouzavého. Zdálo se, že je to jen kratičký průchod, ale kroků, které Čára musel udělat, bylo nějak moc. Navíc venkovní světlo podezřele rychle zmizelo a zůstala jen šedavá záře přicházející z neznáma.

Prásk! Ozvala se ode dveří hlasitá rána. Lumír se už už otočil, ale na poslední chvíli si vzpomněl na Čárova slova.

„Proč se nemám otáčet?“ zašeptal. Za nimi zaskřípalo železo o železo.

„Holický si zakládá na svých bezpečnostních zařízeních. Pomáhal jsem mu je montovat,“ vysvětlil Čára. „Zrovna tohle by vypustilo dva zdívočelé šroubováky, které by tě několik týdnů pronásledovaly a povolily každý šroubek, ke kterému by ses jen přiblížil. Tobě by to možná nevadilo, ale mně by z toho nejspíš přeskočilo.“

„V tom případě zrychli svůj krok,“ navrhl Lumír. „I když předpokládám, že za dva týdny už od tebe budu tak daleko, jak jen budu moci.“

Dorazili do zadní místnosti obchodu, naplněné nesourodými kusy nábytku a chumáči prachu. Pan Holický se ukázal být velice hubeným postarším mužem s prošeďivými vlasy a křivými zuby, které mu trochu vyčuhovaly z pusy. Přejel Čáru i Lumíra zkoumavým pohledem.

„Koukám, že jste si pořídil šnečího ninju, Čáro,“ konstatoval. „Kolik byste za něj chtěl?“

Lumír začal zvažovat, jestli si nemá sáhnout pro katanu.

„Lumír není na prodej,“ odsekl Čára. „Je to můj...“

Jeho odmlka Lumíra zasáhla jako solná zeď. Již jeden druhému nebyli ničím.

„Dobrá, dobrá,“ zašklebil se starožitník. „V tom případě doufáte, že po mně nebudete chtít něco, co bych byl ochotný vyměnit jen za to zajímavé zvířátko.“

„Stačí mi dobrá rada. Pátrám po lulce z růžového dřeva. Je historicky cenná a zároveň bude mít i kouzelné vlastnosti. Spíš negativního charakteru. A v tuto chvíli bude zřejmě v rukou postaršího gentlemana bez klobouku.“

„V tom případě jste přišel za správným člověkem,“ usmál se, tentokrát už upřímně, starožitník. „Dotyčný se tu před pár dny objevil. Poslal ho Štířický z Malé strany. Doufal, že od něj danou lulku odkoupím.“

„A kde je teď?“

„Štířický? Samozřejmě na Malé Straně.“

„Myslím tu lulku,“ obrátil Čára oči v sloup.

„Samozřejmě jsem ji nekoupil. Z mého pohledu je to bezcenný kousek. Jen zbytková magie. A navíc byla očividně nešťastná. Stejně by za pár dní chcipla. Ale uznávám, že sběratel, který nerozpozná její magickou podstatu, by za ni mohl vysolit slušnou hromádku peněz.“

„A komorník?“

„Kdo?“

„Zmíněný gentleman.“

„Ach, Čáro,“ usmál se Holický, „jako byste mě neznal. Místo pobytu dotyčného pána je informací, kterou chcete. A vy přece víte, že informace nedávám zadarmo.“

Čára sáhl do kapsy a vytáhl peníze, které mu dal továrník. V první chvíli se Lumírovo srdce zachvělo radostí – Čára přece jen vyznával i jiné hodnoty než materiální. Jenomže pak si všiml, že detektiv vytáhl jen několik bankovek z balíčku.

Holický si promnul bradu.

„Je možné, že tuším, kde se onen pán nalézá. Matně si vybavuji, že jedno místo zmiňoval obzvláště často.“

„Na vaši paměť se vždy dalo spolehnout.“

Starožitník zvedl obočí a Čára přikývl. Sáhl do kapsy pro zbytek peněz. Teprve v tu chvíli si Lumír dovolil věřit v jeho nevinu. Solný krystal tížící jeho srdce se pomalu začal rozpouštět.

~

Hora stála na špičkách a natahovala se k nebi. Cesta na vrchol byla prudká a i Čára, který obvykle tělesným cvičením nijak neopovrhoval, ke konci ztěžka supěl.

„Mohli jsme čekat, že se uchýlí někam, kde se bude moci věnovat svému koníčku. Meteorologická observatoř na Milešovce je prý prvotřídní,“ poznamenal, když pod rozcestníkem Klubu českých turistů chytal dech.

Observatoř na ně trpělivě čekala na vrcholu. Ježila se všemožnými přístroji i zubatým cimbuřím, ale jinak působila celkem neškodně.

Hluboko pod nimi se rozkládala jasně zelená krajina táhnoucí se do dálek, které jsou obvykle vyhrazeny jen mapám. Méně hrdinného šneka by takový kus světa jistě dokázal i vyděsit.

„Zdá se, že támhle je hlavní vchod,“ upozornil Lumír, který měl z detektivova ramene moc hezký výhled.

Čára ještě chvíličku popadal dech, ale pak popošel ke dveřím a zaklepal na ně.

„Hledáme pána jménem Ferdinand,“ řekl vráscitému a větrem ošlehanému muži, který se po notně dlouhé chvíli vynořil z observatoře. „Možná si říká jinak, ale jedná se o zhruba padesátiletého muže nižší postavy a neurčitě hnědých vlasů. Často si prý olizuje prst, aby mohl sledovat směr větru,“ popsal komorníka tak, jak mu ho vylíčil továrník a jeho domácnost.

„Ale jistě,“ odpověděl meteorolog. „Myslím, že vím, o kom...“

Vzápětí se ale otevřelo jedno z oken a kdosi z něj vyskočil na níže položenou stříšku a z ní pak na trávnik.

„To je jistě komorník!“ vykřikl Lumír. „A přehá!“

Běžící postava se na okamžik zastavila, ohlédla, ale hned zase zrychlila. Bylo vidět, že komorník je ve formě. Pelášil slušnou rychlostí bez ohledu na kluzkou trávu i kameny, které se mu pletly pod nohy. Za ním se vinula tenká stužka dýmu, vycházející přímo z kapsy kalhot.

„Hod' mě na něj!“ křikl Lumír na Čáru.

Čára neváhal ani na minutu, vzal Lumíra, rozmáchl se a jediným přesným hodem zasáhl komorníka.

„Ovládám jiu-jitsu,“ prohlásil zločinec výhrůžně.

„Pch,“ odplivl si Lumír a usoudil, že kvůli tak mizernému protivníkovi ani nebude vyťahovat katanu. Jediným mrštným kopem své nohy srazil komorníka k zemi. Proradný sluha se ale nevzdával a sápal se Lumírovi po různých.

Na Lumíra si ale nepřišel. Bolest v různých byla sice takřka nesnesitelná (ten zbabělec použil kolíček), přesto vytrval. Napřed uštědřil nepříteli několik ran ulitou přímo do nosu a pak mu oslízl ucho, což – jak Lumír moc dobře věděl – většina lidí jen špatně snáší.

Souboj trval sotva několik vteřin a už se komorník válel po zemi.

„Sundejte ze mě to ďábelské zvíře, prosím, sundejte ho!“ sténal. „Všechno vrátím, všechno napravím, jen ho dejte pryč!“

„Vidíš, vidíš, krást se nemá,“ poučil ho Čára a hbitě sáhl komorníkovi do kapsy.

Lulka byla skutečně rozkošná – drobná, precizně vyřezávaná a s jemným nádechem do starorůžova. Jistě i krásně voněla, ale jakmile ji vzal do ruky, roztrásla se strachy a začala vypouštět odporně smrdící dým.

„Ale no tak,“ konejšil ji Čára a hladil ji sametovým hadříkem, který si vypůjčil od starožitníka. „Teď už bude dobře. Brzy budeš u svých sester.“

Pomáhalo to. Lulka se postupně uklidňovala a její dým bělal, až se stal čistou a neškodnou vodní párou.

„Co se to tu děje?“ ozval se náhle za jejich zády rozčilený hlas správce observatoře.

„Omlouváme se za zmatky,“ otočil se k němu Čára. „Ale tento muž je zloděj a kvůli němu je v nebezpečí i život mladé dívky. Je třeba ho předat příslušným úřadům.“

„Ach tak,“ zamračil se meteorolog. „Však mně se na té jeho ochotě taky něco nezdálo. Většinou se mi tu neobjevují lidé, co tvrdí, že si chtějí pořídit vlastní meteorologickou observatoř. Bohužel tu není telefonní aparát, ale než dorazí policie, můžeme ho zavřít do komory.“

Jenomže právě v tom okamžiku se komorník vytrhl z Lumírova sevření, shodil ho na zem a dupnul. Ozvalo se hrozivé zapraskání.

Hrdinství jednoho mladého muže tedy zabránilo jak ztrátě mladého života služčína, tak zničení vzácné kolekce historických dýmek. Dýmky samy jsou nyní ve správě Kabinetu magických předmětů Budečské školy vysoké magie, kterému byly svým dosavadním majitelem věnovány. Doufáme, že tento dar nijak neovlivní prospěch Sylvie Skalské, která se od příštího roku stane studentkou řečené instituce.

„Mohla jste si to rýpnutí odpustit,“ vyčetl Čára novináře a odložil Večerní Vyšehrad na stolek.

„Mohla jsem si rýpnout výrazně ošklivěji,“ usmála se Petronila Palacká Kerbíková. „Ale řekněte, co se stalo s tím vaším šnekem? Historika o hlemýždi proměňujícím se v člověka by pro mé čtenáře byla zřejmě silně nestravitelná, ale pokud bych měla důkaz...“

Čára zbledl a i poslední zbytky úsměvu mu zmizely z tváře.

„Můj šnek, jak mu říkáte,“ řekl a upřel na novinářku smutný pohled, „zahynul v boji se zlodějem. Ten lotr ho rozšlápnul. Pokud chcete někoho nazývat hrdinou, pište o něm.“

Uhnula pohledem a rozpačitě si uhladila světlé vlasy. Měla velice komplikovaný účes sestávající z copu zamotaného do spirály. V tuto chvíli se jednalo o mimořádně nevhodný tvar.

„Jak už jsem řekla, jsme seriózní list pro seriózní čtenáře. I klepy z vyšší společnosti musí znít pravdivě.“

„Jistě,“ přikývl nepřítomně Čára. „A já jsem vám samozřejmě vděčný za to, jak laskavě jste mě popsala...“

„To nic,“ mávla rukou tak vehementně, že málem shodila skleničku ze stolu. „Pomohl jste mi dostat se na titulní stranu a mám dojem, že vás čeká zajímavá budoucnost. Ráda bych informovala o dalších případech, které budete vyšetřovat.“

„Pokud nějaké budou,“ potřásl hlavou. „Nevím, jestli jsem bez Lumíra vůbec schopný...“

Hlas se mu zlomil.

„Ale to tak,“ poklepala mu Petronila na rameno. „Všechno jednou přebolí.“

„Nechte mě, prosím, o samotě,“ odvrátil se.

Chvilku se na něj nerozhodně dívala, ale pak se přece jen zvedla.

„Dobrá, ale, prosím, pokud budete cokoli potřebovat...“

„Jistě, jistě,“ přerušil ji Čára.

Pokrčila rameny a bez pozdravu odešla. Zřejmě konečně pochopila, že si detektiv nepřeje být rušen ve svém žalu.

„Nemáš dojem, že trochu přehráváš?“ ozvalo se ze šuplíku Čárova psacího stolu.

„Přehrávám?“ Čára zvedl obočí. „Můj nejlepší přítel tragicky zahynul a já to mám brát na lehkou váhu? Jsem zlomený žalem!“

„Asi raději příště umřu doopravdy,“ prohlásil Lumír a vysoukal se ze zásuvky. „Tvůj falešný zármutek je horší než škrábání nehtů po skleněné tabuli.“

Ve skutečnosti by Lumír raději zemřel, než aby znovu zažíval ony nelibé pocity, které mu způsobovala myšlenka na to, že by Čára mohl být bezectným člověkem.

„Ty sis chtěl zachovat inkognito!“

„Jen kvůli tobě, milý Čáro,“ usmál se Lumír. „Po tomto článku se zakázky jen pohrnou a uvidíš, jak se ti bude hodit mít na své straně ninju, o jehož existenci nikdo nemá sebemenší tušení.“

„A který umí zlomit nohu, která na něj šlape,“ doplnil ho Čára. „Myslím, že nás oba čeká zářná budoucnost.“

„Budoucnost je jako vratký most, jemuž přítomnost stále podlamuje základy,“ prohlásil Lumír a spokojeně osliznul fotografii komorníka s nohou v sádře a rukama v želízkách. Ve vězení bude mít spoustu času na počasí, pomyslel si škodolibě. Byl se sebou spokojen a musel uznat, že i Čára tenhle případ zvládl docela dobře. Navzdory tomu, co před chvílkou řekl, byl více méně ochotný s Čárou souhlasit – budoucnost teď zrovna vypadala velice příznivě.

~Konec~